

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra

PLAÇA DEL POBLE

Vint-i-cinc anys després

El 19 de desembre del 1992 es va acordar el projecte de Constitució

Avui fa vint-i-cinc anys que, ben entrada la nit, els membres de la comissió tripartita, que representàvem el Consell General i els Coprínceps, vam aconseguir un acord final sobre el text del projecte de Constitució d'Andorra.

Un projecte que fou sotmès primer a l'aprovació del Consell General, el 2 de febrer del 1993 i, després, a referèndum del poble andorrà, el 14 de març del 1993.

El 19 de desembre del 2002, el Consell General va voler organitzar un acte, senzill i emotiu però també políticament significatiu, de retrobament, deu anys després, dels que havíem tingut la responsabilitat de participar en la negociació de la Constitució. Enguany, aquest vint-i-cinquè aniversari passarà sense pena ni glòria. Els actuals rectors del Consell General deuen considerar intranscendent recordar el dia que es va acordar el text de la Constitució.

Ni em sobta ni m'estranya, però m'entristeix. D'ençà del maig del 2011 qui encapçala el Govern i regeix l'agenda de treball del Consell General és una persona que aquell 19 de desembre del 1992 devia passar una mala nit. No volia la Constitució i participava, engrescat, en una campanya contra l'adopció del text normatiu de l'Estat de Dret.

No va votar la Constitució i fa sis anys i mig que pateix per haver-la d'aplicar. Sempre que pot, promou actuacions i modificacions legislatives que tenen com a objectiu erosionar la Constitució i que suposen sovint una escamesa contra l'equilibri instituci-

onal establert en la Constitució. Gràcies a la Carta Magna, Toni Martí és cap de Govern, però de tant en tant la castiga i la menysté.

La imposició d'una reforma de les normes legislatives de delimitació de competències dels comuns i de transferències econòmiques als comuns n'ha estat una prova aclaparadora.

Els sis consellers generals de Liberals d'Andorra, PS i SDP que han tingut la responsabilitat, i

Els rectors actuals del Consell deuen creure intranscendent recordar l'efemèride

Martí no va votar la Constitució i fa sis anys que pateix per haver-la d'aplicar

també el coratge, cal dir-ho, de formular divendres uns recursos directes d'inconstitucionalitat contra aquelles dues lleis, han permès visualitzar que sortosament no tots els consellers generals estan disposats a combregar amb rodes de molí.

Aviat, seixanta dies després que el Tribunal admeti a tràmit els dos recursos directes d'inconstitucionalitat, podrem saber si aquelles lleis s'han de modificar o queden confirmades.

El que sí que podem dir ja des d'ara és que Toni Martí, que no

va votar la Constitució del 1993, ha promogut i imposat unes reformes legislatives d'abast constitucional que no recullen l'assentiment polític del conjunt de l'arc parlamentari.

Aquestes reformes legislatives d'abast constitucional perjudiquen l'autogovern dels comuns i alteren el mandat constitucional relatiu a les obligades transferències de capital del pressupost general als comuns, per garantir una partida igual per a totes les parròquies i una partida variable, proporcional segons la seva població, l'extensió del territori i altres indicadors.

Hi ha qui s'estranya, avui, que Toni Martí i Josep Pintat vagin junts en la defensa d'aquesta retallada a les transferències als comuns i a les competències comunals.

Recordem que l'any 1993 ja anaven junts en les campanyes, públiques o soterrades, amb la boca petita o donant la cara, contra la Constitució. I que l'any 2011 també anaven de bracet per fer-nos fora del Govern.

Són gent políticament liberal-conservadora, que tenen una tradició immobiliària que ve de lluny.

Fins ara no havien pogut modificar el marc constitucional de l'autogovern comunal però, si el Tribunal Constitucional no els atura, poden acabar imposant una interpretació política en consonància amb el que ha estat i continua estant la seva interpretació de la història d'Andorra: la submissió al caciquisme.